

Pirmieji žingsniai į žinias

Sandra Gudavičienė

Klaipėdos Prano Mašiotų progimnazijos pradinių
klasių mokytoja

Parengė Austėja Kavoliūtė

Kiekviena diena ugdymo procese man atneša kažką naujo. Matau vaikus, kurie nuolat dalijasi savo atradimais, ir tas jų smalsumas yra didžiausias mano variklis. Nors šis darbas reikalauja daug jėgų ir vakarais jaučiamas nuovargis yra neišvengiamas, jis visada būna malonus, nes matau prasmę tame, ką darau. Per ketverius kartu praleistus metus mes su mokiniais tampame maža šeima, todėl išleisti juos į penktąją klasę visuomet būna jautru. Visgi, tas ryšys niekada nenutrūksta. Jie dar ilgai atbėga pas mane pasidalinti naujais įspūdžiais, o tai tik patvirtina, koks svarbus buvo mūsų bendras kelio startas.

Šis kelias prasideda kur kas anksčiau, nei vaikas užsideda pirmąją kuprinę. Sėkmingai pradžiai reikia ne tik baigtos priešmokyklinio ugdymo programos, bet ir vidinės brandos bei savarankiškumo: gebėjimo pačiam apsirengti, susitvarkyti daiktus ir, kas itin brangu, drąsos paprašyti pagalbos, kai kažkas nepavyksta. Žinoma, akademinis pamatas (gebėjimas skaityti, sudėti ir atimti skaičius) suteikia vaikui pasitikėjimo savimi pirmą kartą įžengiant į klasę, tačiau didžiausią saugumo užtaisą sukuria tėvų pozityvumas. Kai šeima nuteikia vaiką, kad mokykla yra saugi ir įdomi atradimų vieta, jis daug drąsiau žengia į šį naują etapą.

Saugumo jausmas man yra prioritetas, todėl ugdymo procesą kuriame kaip bendrą komandinį darbą. Mūsų komunikacija išlieka atvira ir tiesioginė: tėvai žino, kad gali man skambinti ar rašyti. Man taip pat labai svarbu užtikrinti, kad laikas po pamokų būtų skirtas poilsiui, o ne stresui, todėl sudėtingų namų darbų neskiriu. Visas sunkias užduotis išsiaiškiname klasėje, kur žinau, kad mokiniai bet kada gali sulaukti mano pagalbos.

Tikra sėkmės paslaptis ugdymo procese slypi gebėjime „sausą“ teoriją paversti gyvu patyrimu, nes pradinukams ji dažnai yra sunkiai suprantama. Sprendžiant uždavinius, mes įsivaizduojame savo klasę, o kalbėdami apie istoriją naudojame interaktyvias lentas, vaizdo įrašus ar net liečiame tikrus daiktus. Jei matau, kad tema „neprigijo“, ieškau naujų būdų jai paaiškinti iš visai kitos pusės. Sudėtingiems dalykams, kaip daugybės lentelė, pasitelkiame planšetes bei vizualizaciją, o kartais tiesiog užsimerkiame ir įsivaizduojame situaciją- taip informacija įsimenama kur kas greičiau.

Kadangi šiuolaikiniam vaikams dėl technologijų poveikio sunkiau išlaikyti ilgalaikį dėmesį, pamokas nuolat pajvairinu pedagoginėmis pertraukėlėmis. Vos pajutusi jų nerimą, leidžiu pajudėti, kad sugrįžtų energija, o koncentracijai lavinti siūlau stalo žaidimus ar dėliones.

Kiekvienas mokinys pas mus randa savo būdą susikaupti: vienam padeda ramybė, kitam – specialaus kamuoliuko maigymas delne. Tokia saugi aplinka leidžia mums kurti erdvę, kurioje nėra vietos patyčioms ar konkurencijai. Per specialias programas mokomės atpažinti savo jausmus, todėl konfliktus sprendžiame čia ir dabar. Vietoj lyginimosi su kitais, mes auginame pagalbos vienas kitam jausmą ir stipriname ryšį per mielas tradicijas: gimtadienio šventimus, pieštus sveikinimus ar bendras išvykas, kurias vaikai labai mėgsta.

Galiausiai, man labiausiai rūpi vaiko emocinė sveikata, nes ji yra bet kokio mokymosi pagrindas. Jei anksčiau buvęs aktyvus vaikas staiga nutyla, žinau, kad tai signalas sustoti, kalbėtis ir ieškoti priežasčių, o ne bėgti nuo problemos. Šis jautrumas vaiko būsenai persikelia ir į akademinę sritį: vertindama pasiekimus lygiais, nuo slenkstinio iki aukštesniojo, visuomet siekiu išlaikyti objektyvumą. Suprantu, kad vaikas negali būti vienodai stiprus visur. Vienas lenkia kitus matematikoje, kitas sužiba kūryboje, todėl vertinimo sistema pas mus tarnauja ne lyginimui, o kiekvieno individualiai sėkmei pabrėžti. Mano darbas yra pastebėti šį unikalumą ir padėti vaikui augti jaučiant, kad jis vertinamas ne tik už tai, ką išmoko, bet ir už tai, kokiu žmogumi jis tampa.

